

de to sager, der hidtil har været taget hånd om, nemlig Cheminova og Kærgård Plantage, som jeg skal vende tilbage til om lidt.

Så alene ud fra objektive, saglige grunde må man nødvendigvis sige, at det her skal gribes an på en anden måde. Det er ansvarsforflygtigelse, hvis det siges, at det kan klares i regionerne alene, for det kan det ganske enkelt ikke, og det har man også fra regionernes side udtalt at man ikke kan. Regionerne bakker op om, at man får en national handlingsplan, regionerne bakker op om, at der sker et samarbejde om tilrettelæggelsen af en indsats, regionerne bakker op om, at man får flere midler til at løse opgaven ud fra sådan en prioriteret tilgang.

Det gør man i øvrigt også fra eksperthold. Danmarks Tekniske Universitet har folk, som har sagt, at det eneste rigtige er, at man sætter staten for bordenden, får lavet en samlet national handlingsplan, får den prioriteret og får sat økonomi på. Så der er altså også folk uden for regionerne, folk, som sidder med en saglig ekspertise på området, som siger, at det er en rigtig tilgang.

Det der med, at man ikke skulle kunne sætte staten for bordenden i en løsningsorienteret indsats, fordi man nu har tillagt amterne opgaven, er jo i virkeligheden også bare at bygge på gammel argumentation, som ikke er fremadrettet. Jeg havde forstået fra nogle tidligere debatter her i Folketinget, at det er meget vigtigt, at vi er i stand til at kigge fremad, og man må vel sige, at der på det her felt i høj grad er grund til at tage afsæt i den situation, der er i dag, for den situation er jo, at regionerne ikke kan finansiere og ikke kan prioritere på området. Og jeg finder det egentlig en lille smule mærkeligt, at så mange har en sådan skræk for at gå ind i sådan en sammenhæng her.

Kl. 17.35

Men jeg vil da også vælge at være positiv, for det, som jeg synes man hidtil har hørt fra i virkeligheden alle partier, er jo, at man er enig i, at en national handlingsplan eller en prioriteret handlingsplan – lad os sige det på den måde – er det rigtige at lave. Og vi må vel også konstatere, at det er noget, som for alvor er kommet på bordet, efter at denne debat overhovedet er blevet rejst. Først rejste vi den i forbindelse med finanslovforhandlingerne i efteråret, hvor vi foreslog afsat et beløb til området, og dernæst rejste vi den igen i begyndelsen af året, og nu er svarene så, at det er man i gang med.

Jeg vil da sige, at jeg ikke er i tvivl om, at den debat selvstændigt har været medvirkende til, at den proces er blevet speedet op, og at den betyder, at man også fra miljøministerens side på nuværende tidspunkt lægger op til, at man rent faktisk i praksis vil komme til foretage sig noget, der meget ligner det, der ligger i beslutningsforslaget her, men man vil så af principielle grunde ikke gå ind i det, fordi man vel også dermed – indirekte i hvert fald – vil forpligte sig til, at der skal en større økonomisk indsats bag.

Lad mig så til sidst, i forbindelse med at ikke mindst den konservative ordfører, hr. Christian Wedell-Neergaard, gjorde meget ud af – nu kan jeg jo forstå, at det der med Kærgård Plantage og indsatsen der er blevet sådan et særligt konservativt tiltag, men fred være med det – at man fra konservativ side syntes, at den indsats, man havde lavet hidtil, var rigtig god, spørge alle ordførere, og ikke mindst ordførerne fra regeringspartierne og miljøministeren, om man med hånden på hjertet kan sige, at de to steder, hvor man foreløbig har lagt op til en aftalt indsats, Cheminovaforeningen og Kærgård Klitplantage, ved man helt nøjagtigt og hundrede procent er de kloge steder at starte. Jeg tror det ikke. Jeg tror det ikke nødvendigvis i hvert fald. Jeg gør mig ikke til dommer over det, for jeg har nemlig ikke et grundlag for at kunne bedømme samlet set og sat ind i en sammenhæng, om det er de rigtige steder at starte.

Jeg har siddet i Ringkøbing Amtsråd, hvor jeg har været med til at rejse spørgsmålet om Cheminovaforeningen, for når man sidder i et amtsråd, er man selvfølgelig optaget af det sted, man kommer fra, og det, der foregår det sted. Men jeg er da i dag i tvivl om, hvorvidt det var det rigtige sted at starte, ikke mindst efter at hr. Christian Wedell-Neergaard gjorde rigtig meget ud af, at afsættet for at tage fat om de store jordforureningssager skulle være trusler i forhold til grundvandet, skulle være trusler i forhold til sundheden. Så mener jeg, at man kan sætte et kvalificeret spørgsmålstegn ved, om det er den rigtige prioritering, der er lavet fra starten.

Og det, som jeg håber at vi alle sammen i virkeligheden kunne ønske os og dermed også sikre blev en realitet, er jo, at vi foretager vores prioritering ud fra netop en så tilstrækkelig og stærk viden som overhovedet muligt, en så kvalificeret viden som overhovedet muligt, og så ud fra den tilrettelægger indsatsen. Og der har jeg allerede i et spørgsmål været inde på, at man jo må konstatere – det kan jo dokumenteres – at